

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in an ornate, arched setting. The woman has long blonde hair and is wearing a floral-patterned dress with a backless design. The man has dark hair and a beard, wearing a dark suit jacket over a teal shirt. They are standing in front of a large, decorative archway with intricate patterns and a blue sky in the background.

Sharon Kendricková
Cena
za vášně

SHARON KENDRICKOVÁ

CENA ZA VÁŠEŇ

PŘEKLAD

SILVIA PRIETO

Milá čtenářko,

únor je sice nejkratší měsíc v roce, ale letos ho máme o den delší. A co je lepšího na dlouhé zimní večery než romantika a snění!

Tentokrát se sešly příběhy, v nichž hrdinové spolu stráví vášnivou noc, která ovšem nezůstane bez následků... a každý se s tím vypořádá po svém.

Chloe zažije Únos na karibský ostrov, ale nakonec zjistí, že to není tak špatné. Hannah zaplatí svou Cenu za vášeň, a je na ní, aby svého vyvoleného přesvědčila, že manželství za to stojí. Podaří se Leovi získat od Tvrdohlavé Australanky Maddie to, po čem tak touží? Ava se má stát Giannisovou Milenkou na jeden večer, ale nakonec s ním zůstane už navždy. Kdo by nechtěl prožít vášnivou Noc v Saint Rémy stejně jako Audrey? A jak dlouho zůstane Cristina v Pevnosti na ostrově? To všechno zjistíte, až si přečtete knížky, které jsem pro Vás připravil na únor v edicích Sladký život a Sladký život Duo.

A jedna rada nakonec: „Jak si udržet hezké manželství? Myslím, že to chce především velkou dávkou tolerance. Skoro bych řekl, že láska je dar, který dostanete a tolerance způsob, jak si ji zachovat. Je to iluzorní představa, že se vám podaří toho druhého změnit. Nezměníte ho, stejně jako nezměníte sebe. Každý z nás je v podstatě nesnesitelný, ale s tím je třeba žít. Takže jediná šance je zvyknout si na to a být rád, že se našel takový blázen, co si zvykl na Vás.“ (Marek Eben).

S láskou,

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

CENA ZA VÁŠEŇ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Crowned for the Sheikh's Baby

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Silvia Prieto

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4854-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4855-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4856-3 (PDF)

PROLOG

Doufáme, že vše bude k Vaší plné spokojenosti.

Kúlal ohrnul rty v cynickém úšklebku. Jako by existovalo něco, co člověka může plně uspokojit.

Zmačkal lístek psaný rukou – což byla jedna z mnoha drobností, které sardinskému hotelu dodávaly punc luxusu –, perfektně mířením hodem ho poslal do koše a vyšel na balkon.

Očima nervózně zatěkal po horizontu. Slunce ho hřálo na kůži, a přesto uvnitř zůstával chladný a v srdci necítil žádnou radost. Právě dosáhl životního úspěchu, svedl dohromady několik největších ropných magnetů světa, přestože mu ostatní tvrdili, že je to nemožné. Sladit program tolika mocných mužů prý nejde. A Kúlal to přesto dokázal. Rád vyváděl lidi z omylu. A rád obracel vzhůru nohama očekávání, která mu byla naložena na ramena v den, kdy se jeho starší bratr obrátil zády ke svému dědictví a nechal místo sebe vládnout jeho.

Kúlal pracoval ve dne v noci, aby tuhle konferenci uskutečnil. Aby svou proslulou výmluvností přesvědčil všechny účastníky, že je čas zaměřit se na obnovitelné zdroje energie, místo aby spoléhali na fosilní

paliva jako dosud. Králové a šejkové mu dali za pravdu, zazněly důležité sliby. Jeho úvodní proslov sklidil bouřlivý potlesk. Teď měl několik dní na propracování dohody do detailů – a mohl to dělat na místě, které v očích mnoha lidí nemělo daleko k ráji. A přesto se cítil...

Těžce si povzdechl a jeho dech se promísil s teplým sardinským vánkem.

Určitě ne opilý slávou, jak by se od někoho v jeho pozici dalo čekat. A nemohl přijít na to proč. Ve svých čtyřiatřiceti se podle mnohých nacházel na vrcholu svých intelektuálních a fyzických sil. Měl pověst férového, byť i rezolutního vládce a vedl prosperující zemi. Samozřejmě že měl pár nepřátel – mužů, kteří by na trůně raději viděli jeho bratra, protože jim připadal tvárnější. Jistému odporu ale musí čelit každý panovník. Patří to k věci – rozhodně to nebylo nic *nového*.

Tak proč nebyl nadšením bez sebe?

Kulal upíral nepřítomný pohled na obzor. Možná pracoval tak tvrdě, že zanedbal základní potřeby svého těla. Nebo přesněji – své pověstné libido, které se ocitlo na druhé koleji před pár měsíci, když ukončil vztah se svou dlouhodobou milenkou. Ta se bohužel rozhodla oficiálně oznámit jejich rozchod v dojemném rozhovoru pro jeden z těch ženských časopisů, které ženám plní hlavy jen hromadami nesmyslů. A v důsledku toho se jeho jméno rázem vrátilo na první místo jednoho z těch otravných seznamů nejžádanějších svobodných mužů – a on měl teď pocit, jako by se ocitl uprostřed lovné sezony na manžely. Což byla ironie, protože sňatku se vždycky vyhýbal jako moru a úspěšně odrážel i ty nejvytrvalejší nápadnice.

Kulal si zív. Jeho vztah se světově známou modelkou trval bezmála rok – to byl jeho rekord. Vybral si ji nejen kvůli plavým vlasům a dlouhým nohám, ale

i proto, že se zdála být srozuměná s tím, co od něj může, nebo naopak nemůže čekat. Nakonec ale všechno pokazila svojí nenasytností. Hned na začátku ji upozornil, že jí nikdy nenavlékne snubní prsten. Že netouží po rodině ani dlouhodobém závazku. Protože rodinný život je jako koule na noze, se kterou se už nehnete z místa. Slíbil jí sex, diamanty a krásný byt – a to všechno splnil. Jenže ona chtěla víc. Jako všechny ženy. Nejraději by vás vysály do morku kosti.

Na mysli mu vytanuly temné, trpké vzpomínky, on se ale přinutil zatlačit je zpátky, opřel se o zábradlí a zadíval se na lodě pohupující se na moři. Napadlo ho, jak moc se to tu liší od poklidných vod Múrjánské-
ho moře, které omývalo břehy jeho pouštní domoviny. Jiné tu ale koneckonců bylo všechno. Stavby. Vůně. Zvuky. Ženy, které se v miniaturních bikinách slunily na lehátkách. Podle jednoho z jeho poradců se lehátka přímo pod jeho apartmánem zaplnila pokaždé nejdřív – patrně těmi, které doufaly, že upoutají pozornost zahrstánského krále.

Kúlal se opovržlivě ušklíbl. Nejspíš už se všechny vidí po jeho boku jako královný. Jsou přesvědčené, že uspějí tam, kde tolik jiných selhalo.

Pohled na jejich polonahá těla lesknoucí se na slunci ho nechával zcela chladným. Viděl jejich pootevřená ústa silně namalovaná rtěnkou a slamáky chránící jejich uměle prodlužované vlasy a bezděčně pomyslel na kousky kuřecího, potřené olejem a připravené ke grilování.

A pak si všiml jí.

Celý se napjal, přimhouřil oči a srdce se mu rozbušilo.

Spěchala po terase rázným krokem, až jí ohon zářivě lesklých vlasů švihal ze strany na stranu, a ve tváři měla nervózní výraz.

Upoutala jeho pozornost snad proto, že na sobě měla víc šatů než všechny ženy kolem? Vlastně na sobě měla standardní hotelovou uniformu – jednoduché žluté šaty, které se jí napínaly přes plná ňadra a těsně obepínaly velkorysou křivku jejího zadečku. Byla jako závan svěží energie. Obzvlášť v porovnání se vší tou odhalenou kůží působila tahle brunetka jako balzám pro oči, a přestože podobné ženy byly v Kúlově světě vzácností, tahle patřila k personálu hotelu. A spát s personálem byl vždycky špatný nápad.

Přesto se neubráníl drobnému povzdechu, když se vracel zpátky do pokoje.

Škoda.

PRVNÍ KAPITOLA

„Hannah, nebuďte tak nervózní. Jen jsem řekla, že si s vámi chci popovídat o šejkovi.“

Hannah se na madame Martinovou pokusila usmát – nasadila ten druh výrazu, jaký se čeká od zkušené pokojské. Musela vypadat horlivě – a to neustále, protože tahle práce byla její životní příležitost a podobné šance se nenabízejí každý den.

Copak jí nezáviděla každá druhá pokojská v londýnském Granchesteru, když ji vybrali pro práci v luxusní sardinské pobočce hotelového řetězce, protože jim tam chyběl personál? A možná by jí záviděly ještě víc, kdyby věděly, že se tu ubytoval šejk Kúlal al Díja – miliardář a král, jehož snad všichni na tomhle středomořském ostrově měli za hotového Adonise.

Až na Hannah.

Ne, ona ho za žádného neodolatelného krasavce nepovažovala. Viděla ho jen párkrát, ale pokaždé ji vyděsil tím svým zachmuřeným výrazem a přísným pohledem černých očí, který v ní vyvolával ty nejpodivnější pocity. Když ho spatřila poprvé, její ňadra se velmi znepokojivě probírala k životu a bradavky měla najednou tak citlivé, že ji na nich jemná látka podprsenky najednou škrábala. A když na ní spočinul pohled těch ebenových očí, ozvala se v ní zvláštní, neznámá touha. Náhle ztrácela kontrolu, a to byl nepříjemný

pocit, protože na svoji schopnost mít věci pod kontrolou Hannah celý život spoléhala.

Otřela si vlhké dlaně o citronově žlutou uniformu – a hned toho zalitovala, protože tím přitáhla pohled madame Martinové ke svým bokům. Starší žena se zamračila.

„*Tiens!*“ zvolala. „Ty šaty vám jsou trochu těsné, *n'est ce pas?*“

„Byly to ty jediné, které jsem oblékla, madame Martinová,“ opáčila Hannah omluvně.

Elegantní dáma, která měla na starosti personál hotelu L'Idylle, povytáhla perfektně upravené obočí. „*C'est vrai.*“ Odevzdaně si povzddechla. „Vy Angličanky jste... Jak se to u vás říká? Krev a mléko!“

Hannah se nepřestala usmívat, protože jak by mohla slovům madame Martinové oponovat? Nebyla zdaleka tak štíhlá jako její kolegyně z kontinentu. Měla zdravý apetit a nehodlala se za to omlouvat. Když vyrůstala, nikdy nevěděla s jistotou, kdy se znovu nají, a na něco takového se nezapomíná. Hannah nikdy nezapomněla na ten tupý, hlodavý pocit hladu v žaludku, ani na to, jak dychtivě se vrhala po všech zbytcích, aby dala dohromady něco, co alespoň vzdáleně připomíná pokrm. V jídle nebyla v žádném případě vybíravá – na rozdíl od sestry, která naopak jídlo považovala za zbytečnou ztrátu času.

Nad svojí sestrou teď ale přemýšlet nechtěla, ani nad nelehkými roky jejich dospívání. Copak to nebyl jeden z důvodů, proč skočila po téhle příležitosti – přestože nikdy předtím neopustila Anglii? Rozhodla se, že začne žít jinak, a prvním krokem jejího plánu bylo přestat si dělat starosti o mladší sestřičku. Protože Tamsyn už nebyla malá holčička a mohla se o sebe postarat sama – ovšem jediné tehdy, když ji Hannah nebude tahat z každého maléru.

Tak myslí pro jednou na sebe, připomněla si Hannah – a na to, že můžeš několik měsíců pracovat v tomhle sardinském ráji.

„O čem jste se mnou chtěla mluvit, madame Martinová?“ zeptala se se zájmem.

Francouzka se usmála. „Odvádíte skvělou práci, Hannah. Proto vás sem poslala naše londýnská pobočka, ale sama jsem vás pozorovala a s jejich volbou plně souhlasím. Je radost se dívat, jak stelete postele.“

Hannah přijala kompliment pokývnutím hlavou. „Děkuji.“

„Jste tichá a nenápadná. Pohybujete se *comme une souris* – jako myška,“ přeložila madame Martinová, když se Hannah nechápavě zamračila. „Řekněme to takhle – nikdo si ani nevšimne, že jste v místnosti.“

„Děkuji,“ zopakovala Hannah, třebaže tentokrát o poznání zdrženlivěji než prve, protože si nebyla jistá, jestli to vůbec má považovat kompliment.

„A proto se vedení rozhodlo svěřit vám velmi zodpovědný úkol.“

Hannah přikývla. V tom byla dobrá. Stačilo ji zaplavit povinnostmi a ona je nasákla jako houba. „Ano, *madame*?“ zeptala se a čekala.

„Co víte o šejkovi Kúlalu al Díjovi?“

Hannah se pokusila usmát, ale bylo to těžké, když jí po zádech běželo nevíтанé mrazení. „Je to panovník Zahristánu, jednoho z největších světových vývozců ropy, ale zaměřuje se především na alternativní zdroje energie. Všechnen personál byl o něm informován před jeho příjezdem,“ dodala chvatně, když zachytila udivený pohled madame Martinové.

„*Bien*,“ pokývala Francouzka spokojeně hlavou. „To on uspořádal tohle mezinárodní setkání, a tím do našeho hotelu přivedl mnoho významných osobností a podpořil naše nové konferenční centrum.“

„Jistě, madame Martinová,“ souhlasila Hannah, ač stále neměla tušení, kam to celé směřuje.

„A možná jste si všimla, že se mnoho lidí snaží k šejkovi přiblížit,“ pokračovala madame Martinová. „Poněvadž je to velice vlivný muž.“

„Zajisté,“ přitakala Hannah. Následovala krátká odmlka a Hannah vytušila, že se od ní očekává, že ji ukončí. „V londýnské pobočce Granchesteru to bylo stejné – čím významnější host, tím víc lidí se s ním chce seznámit.“

„Obzvlášť pokud je čirou náhodou čerstvě nezadaný a velice pohledný,“ dodala madame Martinová a zakmitala prsty s dokonalou manikúrou. „Avšak jeho královské veličenstvo si nepřeje být terčem pozornosti, jakou lidé v jeho postavení obvykle přitahují. Proto někdy raději cestuje pouze s minimálním doprovodem, což má ovšem bohužel za následek, že je mnohem dostupnější veřejnosti. Zrovna včera večer se jedné známé dědičce podařilo podplatit ochranku a dostat se až k jeho stolu.“

Hannah sykla. „Ztropila scénu, madame?“

„Bohužel ano, a ‚scény‘ tady v L'Idylle netolerujeme. Z toho důvodu má šejk al Dija v úmyslu strávit zbytek svého pobytu v soukromí svého apartmá, který je samozřejmě dost velký, aby vyhověl všem jeho potřebám.“ Francouzka se odmlčela. „A proto se o něj budete od této chvíle starat výhradně vy.“

Hannah se nechápavě zamračila. „Mám mu stlát postel a měnit ručníky?“

„Jistě. Ale také budete jeho královskému veličenstvu servírovat jídlo a dohlížet na to, aby se měli čeho napít a najíst jeho hosté. Zalévat květiny v jeho pokojích. Uklízet a starat se, aby se do šejkových pokojů nedostal nikdo nepovolaný. Bezpečnostní opatření tu máme přísná, ale stoprocentně spolehlivá ochranka

neexistuje. Vždyť i do vašeho Buckinghamského paláce se podařilo někomu proniknout, nebo ne?“ Tvář starší ženy zpřísnila. „Myslíte, že zvládnete, co po vás žádám, Hannah?“

Hannin první popud byl odpovědět ne. Namítnout, že je jen pokojská, nic víc. Někdo, kdo tiše uklízí hotelové pokoje a dozvídá se o hostech víc, než by jim patrně bylo milé, kdyby si uvědomili, kolik toho o sobě prozrazují vším, co nechávají volně ležet v pokojích. Necítila se dost sebejistá na to, aby obsluhovala krále nebo dolévala vodu do drahých váz. Byla jen *pokojská*.

„Nenašel by se někdo, kdo by se k tomu hodil víc, madame Martinová?“ zeptala se pochybovačně. „Někdo, kdo má s podobnými věcmi víc zkušeností?“

„Pochopitelně že by se někdo takový našel.“ Madame Martinová našpulila rty. „Většina ženského personálu by jistě byla ochotná stát na tuhle práci frontu třeba až do Cagliari, jenže nikdo z nich není jako vy, Hannah. Vy jste mladá žena, která má hlavu na svém místě. Nenecháte se svést párem černých očí a tělem, nad nímž dospělé ženy vzdychají.“ Jako by si náhle uvědomila, co říká, madame Martinová se zarazila a upřela na Hannah příkrý pohled. „Můžete mi slíbit, že se toho úkolu ujmete, abych o tom mohla informovat vaše nadřízené v Londýně?“

Hannah pochopila, že odmítnout bude nemožné – a kdo by něco takového udělal? Dočasné povýšení je jistě dobrá věc. Šance na vyšší plat, v jakou doufala. A časem snad i na koupi vlastního bytu.

Vlastního domova.

Šance konečně zapustit kořeny.

„Uděláte to, má drahá?“ zopakovala Francouzka vlídně.

Hannah polkla přes knedlík v krku. Nedokázala

pochopit, proč se nedokáže zbavit téhle hloupé reakce na jakýkoli projev laskavosti.

Není na to snad zvyklá?

Nebo tomu nedůvěřuje?

Přikývla a plaše se usmála. „Bude mi ctí, madame Martinová,“ odpověděla.

„*Bien.*“ Madame Martinová krátce přikývla. „Pojďte tedy se mnou a já vás provedu po apartmá jeho veličenstva.“

Hannah následovala nadřízenou po širokých chodbách s výhledem na malé přírodní přístaviště venku. V lehkém vánku se jemně vlnily trsy fialových bugenvileí a nebe bylo oslnivě modré. Všechny dny tu byly stejné – jako z obrázku. Nebo to tak alespoň působilo. V tomhle ráji nepršelo od jejího příjezdu ani jedinkrát a Hannah někdy stěží dokázala uvěřit, že tu vůbec je.

Kdo by si to pomyslel? Skromná Hannah Wilsonová v jednom z nejluxusnějších hotelů v Evropě. Sirotek bez domova, který si takřka celý život musel vystačit s málem, teď pracoval v hotelu, jenž dával zcela nový význam slovu luxus. Jímž procházeli princové a magnáti, dědičky a filmové hvězdy. A teď i šejk.

Šejk, pro něhož měla teď pracovat!

„Musíte si počínat se stejnou nenápadností jako dosud,“ instruovala ji madame Martinová. „Při šejkově příchodu se zdvořile zeptáte, co potřebuje, a pak to obstaráte. Neprodleně.“

„A když nebude potřebovat nic?“ zeptala se Hannah váhavě.

„Pak se co nejrychleji vzdálíte a vyčkáte na další instrukce. Přesouváme vás do malého pokoje pro personál na chodbě poblíž šejkova apartmá. Mohu se na vás spolehnout, Hannah?“

Hannah přikývla, protože co jiného mohla udělat? „Ano, madame Martinová.“